

Братство

Богуна

ДУХ! ВОЛЯ!

БОРОТЬБА!

2

стор.

Про те, як "Юзік" збив "сушку"
якраз під 1-ше травня

3

стор.

Позовний "Тарік": "Стріляв і буду
стріляти!"

3

стор.

Українці привітали головно-
командувача з днем народження

"МИ ВІЙНУ НЕ РОЗПОЧИНАЛИ,
АЛЕ НАМ
ЇЇ ЗАВЕРШУВАТИ!"

Сьогодні у нашій традиційній рубриці "Герої – серед нас" ми анонсуємо зустріч і розмову із військовослужбовцем, командиром гранатометного відділення одного із батальйонів Першої окремої бригади спеціального призначення імені Івана Богуна. Прізвище та ім'я нашого героя упродовж нашої розмови ми називати не будемо. Бойові побратими кличуть його виключно за псевдонімом МАК. Так – це символ "файної української квітки" і він у нашого героя незмінний із 2014-го року. З того часу, коли "все і розпочалося", а МАК прийшов на війну за позовом душі і лише із однією метою – щоб її завершити. Про те, які відчуття, емоції, страждання, сподівання та надії переживають на війні справжні чоловіки, про те, якими бувають обличчя та гримаси воєнних буднів, ми розповімо у наступному виході нашої газети.. У розмові із МАКом.

1945

БУРНАЕВ К.Г. РЯДО
БУРЯК И.Е. РЯДО

ХОВСКИЙ С.Е. МЛ.СЕРЖАНТ ВЫДЫШ Ф.М.
СИЛЬЕВ П.О. РЯДОВОЙ ГАБУЦ

К.А. СТ.СЕРЖАНТ ЖУКО

Про те, як "Юзік" збив "сушку" якраз під 1-ше травня

На передньому краї, або на лінії розмежування військ ЗСУ та російського агресора будь-яка новина про успіх чи перемогу розлітається миттєво. Так сталося і з нашим героєм – молодшим сержантом 1-го батальйону Першої окремої бригади спецпризначення ЗСУ Віктором Юзефовичем. Як і кожний боєць, Віктор має свій позивний "Юзік". Так от, 30 квітня 2022 року на Луганщині, куди якраз у ці дні перемістився епіцентр бойових дій, головною новиною дня став прицільний постріл "Юзіка", який намертво приземлив російського літака "СУ-25". Новина одразу розлетілася не лише по підрозділу, де служить влучний снайпер, але й потрапила у стрічки головних подій дня, які щоденно оприлюднює Генштаб ЗСУ.

Про деталі полювання на ворожий літак нам розповів сам "Юзік", який і сьогодні служить у першому батальйоні Першої окремої бригади спецпризначення імені Івана Богуна.

– Отже, Віктор Васильовичу, розкажіть, як для вас розпочалася війна?

– Ближче до ранку 24 лютого сестра дружини зателефонувала нам із Харкова (де воно живе) і коротко, але чітко сказала, що у них вже йде війна. За кілька хвилин я включив телевизор і почув виступ нашого Президента. Він сказав про російське вторгнення, про обстріли, про запровадження військового стану. Ще за день стало зрозуміло, що війна набирає зовсім іншого масштабу, ніж це у було у 2014 чи у 2015 роках. А тому я вирішив йти до військомату аби використати свій військовий досвід. Слід сказати, що мої намагання одразу ж увінчалися успіхом, бо вже за два дні мене направили у військову частину. Так я потрапив у новостворену Першу окрему бригаду спецпризначення ЗСУ, яка має ім'я Богуна...

– Вас призначили командиром зенітно – ракетного відділення. Це ваша основна спеціальність з часів проходження строкової служби?

– Ні, строкову службу я проходив у прикордонних військах. Потім служив по контракту у Житомирській десантно-штурмовій бригаді. Потім мене через певні обставини (травму) комісували, але чотири місяці тому я пройшов медичне обстеження і мені дозволили служити.

– Якщо повернутися до того влучного пострілу, який ви здійснили 30 квітня, тим самим збивши сучасний бойовий літак штурмової авіації, то найперше цікавить, наскільки здобутий вами раніше досвід допоміг вам знищити "сушку"?

– Якщо чесно, жодного разу із "Іглы" (переносний зенітний ракетний комплекс "Игла") раніше не стріляв. Вивчали принцип дії та основні навички стрільби по Інтернету. Але так вийшло, що я готувався до цього пострілу не один день і навіть не один тиждень...

– Тобто, полювання на "сушку" вимагало неабиякого терпіння?

– Так, вибір позиції важить дуже багато. Важливо, щоб постріл здійснювався не з тієї позиції, де знаходиться твій підрозділ, бо місце пострілу противник має можливість швидко визначити і туди може щось неприємне прилетіти. Тому я обрав позицію на перетині двох лісоструг. Щоб мати більше можливостей стріляти по літаку з двох сторін. Ось якраз у момент, коли російська "сушка" йшла на низькій висоті (не більше 200 метрів) і відстань від мене до літака не перевищувала кілометра – півтора, я й зумів поцілити. Зауважу, що літак за мить до мого пострілу випустив ракети, які заважають заряду ПЗРК потрапити у ціль. Ракети полетіли і в цей момент "сушка" стала ідеальною мішенню. Після мого пострілу літак задимів, впав і вибухнув вже на території

противника, а пілот катапультивався

– Що було після того?

– Ну, як належить, доповів командир взводу про те, що збив літака. Командир запитав, який літак і хто бачив момент падіння "сушки". Звісно, людей, які бачили вражений мною літак, було чимало. Потім інформація про збиття мною літака поширилася так далеко і швидко, що і батьки мої, і дружина дізналися. Усі, звісно, раділи і вітали мене із таким успіхом. Щодо командування, то керівництво бригади відправило документи для нагородження мене урядовою нагородою. Поки що не знаю, чи нагородять і коли це буде...

– Ви, як учасник боїв з російськими військами, можете сказати про їх рівень підготовки, оснащення, а також – про готовність війська до боїв із підрозділами ЗСУ.

– Не відкрию секрету, бо про це вже усі знають, що артилерія у росіян дуже багато. Що снарядів вони не економлять. І якраз під прикриттям артилерійського та мінометного "вогню", під супровід танків, російська піхота прагне вдертися до наших окопів. Ми це вже знаємо і очікуємо на такий варіант їх наступу.

– Якщо зброя, про яку говорять все більше у всьому світі, надійде на адресу ЗСУ, як успішно ми зможемо вивольнити наші території, які опинилися під окупантами?

– Думаю, що досвіду нам не позичати, завзяття – також, а в разі надходження сучасного артилерійського озброєння, нам достатньо буде двох, ну максимум трьох місяців, щоб вигнати рашистів за межі нашого кордону.

– Наскільки вмотивовані наші воїни аби гнати ворога із української землі?

– Хто як, але мотивація виглядає чи сприймається по різному. Хто одружений, хто має сім'ю, той прекрасно розуміє, що загарбник дуже жорстокий, не визнає жодних правил, а про мораль ці нелюди взагалі нічого не чули. Тому зарядженість на спротив і на перемогу у нас дуже потужна. Тих, хто відзначився на нашій землі грабунком, вбивствами і згвалтуваннями, чекає тільки наше покарання. Якщо простіше – ворога треба тільки знищувати

– Ви мабуть чули думки щодо усунення путіна від влади аби війна завершилася?

– Чув і думав над цим, але вважаю, що саме по собі зникнення путіна нічого не дасть. Там, навколо нього ще є ціла зграя агресивних діячів, яким ми дуже "муляємо". Взяти, наприклад, того ж медведева, то він нічим за путіна не кращий. Так що нам треба їх гнати, виганяти і назавжди про них забути. Згодний, що це все зробити буде непросто. Але робити треба і не зволікати. Бо тут, на фронті, дуже добре видно, скільки гарних, здорових людей ворог просто калічить. А скільки гинуть наших хлопців? Проте іншого виходу немає – ворога треба розбити і змусити покинути нашу землю!

– У вас є дружина, діти?

– Так, є дочка Аліна, якій скоро виповниться вже 13 років. Щоправда зі своєю першою дружиною я розлучився, маю іншу сім'ю, але із дочкою спілкуюся. Вона зараз виїхала у більш безпечне місце і під час телефонних розмов я найпершим чином прошу і переконую свою дитину у тому, аби вона не боялася, щоб вірила у нашу перемогу.

– Хотілося б запитати вас і про те, що ви зробите одразу після нашої перемоги?

– Не думав над тим, що конкретно робитиму вже наступного дня після нашої перемоги. Поки що дуже хочеться повернутися живим і здоровим додому. Мати змогу працювати. Ставити на ноги дітей і жити у мирі.

– Бажаємо вам здійснення усіх ваших думок, мрій та бажань. Спасибі за розмову. Слава Україні!

– Героям слава!

Позивний

У цьому випуску газети "Братство Богуна" читачі познайомилися із матеріалом про бійця 1-го батальйону Першої окремої бригади спецпризначення ім. Богуна Віктора Юзефовича ("Юзіка"), який збив російський літак СУ-25 за допомогою ПЗРК. Тут же ми вирішили розповісти про його бойового побратима, який безпосередньо допомагав "Юзіку" збити ворожу "сушку". Це – Тарас Никитюком (псевдо "Тарік"). У мирний час Тарас будував людям оселі, а сьогодні служить у лавах ЗСУ і успішно б'є ворога....

– Отже, Тарасе, давайте знайомитись. Звідкіля ви родом, де жили, чим займалися?

– Народився я у селі Андрушки Попільнянського району на Житомирщині. Думаю багато людей знають про це село, де не лише чудові краєвиди і гарна природа, але й досі працює великий цукровий завод. Проте моє дитинство і шкільні роки пройшли у Бердичеві, куди переїхали жити мої батьки. Після школи одразу пішов працювати. Навчився кількох будівельних професій, але основний мій профіль – камінь і цегла.

– Будували підприємства чи працювали на спорудженні житла?

– Будували людям будинки. Бував у багатьох регіонах України, але здебільшого доводилося працювати на Київщині. Вважаю, ми працювали гарно, на совість і встигли збудувати кілька десятків чудових споруд.

– Ось тут на сході, де вже тривалий час йде війна, які ваші враження від місцевого люду?

– А що тут скажеш? Люди в основному доброзичливі, спілкуються охоче і наче дружні до нас.

Але, знаєте, я вже встиг звикнути не лише довіряти людині, але й перевіряти її ставлення, чи ту ж саму довіру...

– Маєте військовий досвід, чи вже тут дечому навчилися?

– У 2002–2004 – му роках служив у війську. Моя служба проходила на території Криму. Служив у авіаційній частині, якщо конкретніше – в охороні аеродрому. Досі згадую суворий клімат в глибині півострова, хоча кримські краєвиди можуть зачарувати будь-кого. Але на морі, куди зазвичай люди приїждять відпочивати, мені побувати не довелося. Щодо людей, їх настроїв, то запам'яталося, що вони суттєво відрізнялися від інших областей України своїм проросійським мисленням.

– Що, на вашу думку, сталося в Криму у 2014 – му році?

Що тут думати? Це була очевидна анексія. Крим грубо і безцеремонно забрали в України. Але чому це сталося без жодного пострілу? Це загадка не лише для мене, а для більшості наших громадян. Думаю, ми доволі скоро почуємо правду, чому тоді так сталося.

"Тарік": "Стріляв і буду стріляти!"

— *Теперішня війна, яку росія прагнула провести за тиждень— два, затягнулася вже на місяці. Як солдат, що думаєте стосовно тривалості війни?*

— Тут, на сході України, війна дещо інша, ніж, скажімо, на півночі, де починалося вторгнення у лютому. Тут вже вісім років йдуть бойові дії, позиції пристріляні, логістика постачання відпрацьована, а тому така вперта і запекла боротьба на Донбасі може тривати ще довго. Але завершувати її доведеться нам і саме ми маємо дати росіянам по шапці. Ми переможемо точно і обов'язково, бо це — наша земля і всі це знають. Питання лише у часі, коли це станеться.

— *Ну, а коли ми зможемо сказати про нашу перемогу над ворогом?*

— Тут все дуже просто: коли він покине нашу землю і наші кордони мають бути під нашим контролем. У Конституції України вказано, що кордони нашої держави мають бути непорушними. Оце і буде означати нашу перемогу.

— Але ж нам доведеться нести втрати у ході визволення захоплених рашистами земель?

— Тут треба чітко зрозуміти, що жертви були і напевно ще будуть. Тяжко, дуже тяжко переживати втрати друзів, з якими навчався у школі, з якими ще нещодавно прийшов на службу. Ось мого земляка Сашка, який також із Бердичева і був завжди поряд зі мною, вже немає. Дуже важко і гірко відчувати і переживати такі життєві моменти. Але все одно, ми приречені визволяти свою землю. Ми її точно визволимо. Навіть, якщо

шенка? Якщо ми будемо його боятися, він нас точно знищить. Проте, як кажуть, не на тих напад.

— *Тарасе, після нашої перемоги доведеться відбудувати наші зруйновані міста. Ви, як будівельник, захочете працювати ось тут, у місцях нинішніх боїв?*

— Не знаю. Але, якщо запропонують, то чому б і ні? Місця тут чудові. Попри те, що йдуть бої, все порите вибухами, але місцевість тут досить мальовнича. Хотілося б побувати тут і у мирний час.

— *Про сім'ю, про мирне життя часто згадуєте? Про мамині обіди, найсмачніші страви?*

— Буває, але більше згадуєш просто маму. Я їй намагаюся зателефонувати за найменшої можливості. Завжди передаю кілька слів. Про мої улюблені страви, не буду розповідати, бо все, що мама готує, дуже смачне. А тут би, ось зараз, салатик з крабовими паличками чомусь дуже хочеться.

— *Тарасе, ви служите у підрозділі Першої окремої бригади спеціального призначення ЗСУ імені Івана Богуна. Щось чули про нього?*

— Аякже, про нього багато розповідають, пам'ятники в Україні йому, як козацькому полковнику, встановлені. У часи Богдана Хмельницького Богун був найближчим його соратником. Кажуть, що вмів добре воювати. Чув і про характерників, які володіли багатьма секретами природи, як ті волхви чи чародії. Але яким саме чином козаки гартували свої унікальні і чудернацькі вміння та кували твердий і мужній характер, мало коли задумувався. Зараз для цього є така нагода.

доведеться воювати із одним автоматом в руках.

— *Тарасе, а вам, як вже бувало воякові, доводилося вбивати?*

— Не можу сказати точно, бо брав участь у важких боях. Два місяці на передовій— тут всього траплялося. Але стріляв багато. Стріляв — і буду стріляти!

— *Ну про ваш розрахунок, який відзначився 30 квітня збитим літаком, тепер усі знають.*

— Так, ми працювали із "Юзіком" (молодший сержант Віктор Юзефович, що збив літак СУ— 25) в парі, майже три тижні повноючи за літаками, які на малій висоті літали над нашими позиціями. 30 квітня (я чудово пам'ятаю той день) ми чергували у лісосмузі, позицію вибирали дуже ретельно і зрештою дочекалися свого моменту. Влучним пострілом Вітя таки дістав "сушку". Згідно усіх правил, ми швидко покинули позицію і вже трохи пізніше з'ясувалося, що ворожий літак впав таки від нашої "ігли". Зрозуміло, що були вітання, був чудовий настрій, а серед хлопців панувало піднесення

— *Тарасе, ось тут, на передових позиціях, що думає солдат про росію і її президента?*

— Що тут думати. Із путіним все ясно. Це однозначно хворий чоловік. Він нікого не слухає, ні на кого не зважає. У Росії усі його бояться, бо встановив свою диктатуру і навіть слово проти влади там суворо карається. Я хоча і не психолог, але відчуваю, що путін і надалі буде вести цю безглузду війну. Але ми його не боїмося аніскільки.

— *А чому більшість українців не бояться путіна?*

— Так, це правда. У нас навіть малі діти його не бояться. І часто називають його справжнє ім'я, на яке він насправді заслуговує. А ви скажіть, чого нам боятися путіна? Чи ще, чого доброго, нам треба боятися і лука-

— *Після війни та перемоги якось думаєте далі облаштовувати своє життя?*

— Аякже! Думаю, мені, як будівельнику, роботи вистачить. А стосовно життя, то мабуть одружусь, маю наміри рости дітей. За кордоном не був і виїздити туди не збираюсь. Бо вважаю, що і дома непогано. Але до цього ще треба здолати ворога і вигнати його геть. А це буде нелегко.

— *Чи не страшно воювати, дивлячись на поранення, на загибель своїх побратимів?*

— До всього звикаєш. Так, боляче бачити, як війна калічить людей, а ще страшніше, коли гинуть здорові, чудові і гарні хлопці. Але страшніше від того, якщо жертви будуть швидко забуті чи наші нащадки не усвідомлять, яку велику ціну ми заплатили у боротьбі із підлим агресором.

— *Життєві цінності по суті тут проходять перевірку і випробування? Що найбільше цінуєте Ви, Тарас Никитюк, із фронтним псевдонімом "ТАРІК"?*

— Чесність, справедливість і свободу, як найвище благо. Адже без свободи ні про чесність, ні про справедливість говорити не доводиться. Ось за це якраз і можна вмерти.

— *Але хотілося б повернутися живим..*

— Так, безумовно. Хотілося б повернутися у цивільне життя, заробляти, рости дітей. Але це все можна буде здійснити у вільній країні. Дай Боже, аби тут ніхто не гинув. Ми тут, на передньому краї бачимо, що іншого виходу, аби зупинити цю "козлоту", у нас немає. У нас чудова країна, у нас прекрасні люди. І за це варто боротися лише до перемоги. Так що, "Слава УКРАЇНІ!"

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Валерій Залужний. Українці привітали головнокомандувача з днем народження

8 ЛИПНЯ 2022-ГО РОКУ – ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧА ЗСУ ВАЛЕРІЯ ЗАЛУЖНОГО, СТАЛО ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ПРИВОДОМ ДЛЯ ВИСЛОВЛЕННЯ ЗАХОПЛЕНЬ І ПОВАГИ НА ЙОГО АДРЕСУ.

Генерала вітають з 49-річчям політики, журналісти, артисти і звичайні українці, лишаючи свої коментарі та слова подяки на сторінках генштабу ЗСУ та головнокомандувача у соціальних мережах.

За рік служби на високій посаді генерал Залужний став народним улюбленцем. Як сказав один з експертів, у тому, що понад 90% українців вірять у перемогу у війні над Росією, є і велика заслуга головнокомандувача ЗСУ. Його називають "залізним генералом", який збільшив довіру до армії. Сам Валерій Залужний про українську армію у протистоянні з РФ казав так: "Як би важко нам не було, але вже точно не буде соромно".

Головнокомандувачем ЗСУ Валерій Залужний став трохи більше ніж рік тому, наприкінці липня 2021-го.

Він — представник вищого офіцерського складу, що здобував освіту вже не у радянських військових вишах, а в незалежній Україні.

Дитинство та юність Валерія Залужного пройшло на Житомирщині у місті Новограді-Волинському. Після навчання у технікумі закінчив Одеське вище об'єднане командне училище і служив у ЗСУ на різних посадах — від командира взводу до командира батальйону.

Пізніше був начальником штабу 24-ї бригади, а у 2009 році став командиром 51-ї механізованої бригади. Валерій Залужний є зразком українського офіцера, генерала часів Незалежності, який досяг своїх висот не у штабній роботі, а у бойових діях, починаючи з 2014 року. "Для мене війна почалася в середині липня 2014 року, з призначенням заступником командира сектора "С", який формувався на Донеччині. Відтоді керував майже всіма угрупованнями, які там створювали. Дійшов аж до начальника штабу Об'єднаних сил", — розповідав Залужний в одному із інтерв'ю.

23 серпня 2017-го Валерій Залужний отримав нове звання — генерал-майора. У 2018 рік він вже був начальником штабу — першим заступником командувача Об'єднаних сил на Донбасі. А в грудні 2019 року став командувачем ОК "Північ".

"Нам дуже пощастило з Залужним. Пощастило, що він став Головнокомандувачем ЗСУ. Пощастило з його залізним характером. З умінням не прогинути під ситуацію та сторонній вплив. З його професіоналізмом та військовим талантом. З умінням приймати рішення. З його вмінням слухати та робити висновки. З його титановою волею, здатною заряджати і мотивувати інших. З його увагою до деталей у загальному вмінні бачити глобальну картину. З його розумінням сучасної війни та сучасної армії", пише керівник "Res_Publica. Брати по зброї" Гліб Бабіч.

Сам Валерій Залужний заявляв: "Ми здатні за підтримки Заходу знищити зло, адже не хочемо повторення в Європі сценаріїв, які є в Україні: вбивства жінок і дітей, руйнування інфраструктури. У людства є шанс на мирне життя. Сподіваюся, що весь світ це розуміє. Ми готові довести справу знищення зла до кінця".

Щодо майбутнього ЗСУ. Валерій Залужний вважає, що українська армія змінюється завдяки молоді.

"Совок" відпадає — хоче хтось цього чи ні. До нас приходять молоді люди, випускники військових академій. Дуже цікаво за ними спостерігати — як людина, яка сиділа нещодавно за партою, потрапляє одразу на фронт. За рік вони стають командирами рот", — розповідав генерал про молодих військових "Армії Inform" ще до війни Росії проти України. "Це нові паростки, які за п'ять років зовсім змінять армію. Майже всі добре знають іноземну мову, чудово працюють з гаджетами, начитані", — додавав Залужний у 2021 році.

ДМИТРО КОВАЛЕНКО

Іван Богун – таємниці українського минулого

ЧАСТИНА ПЕРША

Величний герой та державний діяч українських визвольних змагань 17 століття, Іван Богун, є фігурою загадковою та історично маловивченою. Свідчень про його діяльність надто мало. Вони взяті з побіжних і сумнівних іноземних джерел, або сформовані з магнатських літописів часів Руїни (кінець 17 – початок 18 ст.), періоду загравання з московитами зрадливої козацької шляхти, руйнування п'ятою колоною основ української державності.

Чому так? Спробуємо розібратись...

В офіційних історичних викладах походження Івана Богун мало розуміле. Воно переповнене різними версіями, достовірність яких сумнівна. Наука до нині вважає, що Іван Богун народився десь у 1618 році, в сім'ї дрібного шляхтича, а у 1637-38 роках, тобто у віці 18-20 років, він вже брав участь в визвольних змаганнях як реєстровий козак.

До 30 років Іван, нібито, служив у реєстровому козацтві, згодом ставши сподвижником Зиновія-Богдана Хмельницького. Надалі він бере участь у подіях 1648-1651 років вже як полковник.

Дивним є згадки про участь Івана Богун у Берестецькій Битві 1651 року, коли йому за даними офіційної історії мало бути лишень 33 роки.

У ході цієї битви після малозрозумілих загальних емоційних вчинків Зиновія Хмельницького, описаних писарем польського короля (останній у Берестецькій битві та поході короля участі не брав), гетьман нібито зник з поля бою разом з підкупленими татарами.

Натомість молодий Богун очолив козацьке військо і вивів його у безпечне місце без великих втрат, а збережену українську армію ворог нібито не намагався переслідувати.

Але і це не все.

Мужність Богун під Берестечком

чомуś не мала для нього наслідків. Навпаки, історики надалі описують постать Богун, як рядового полковника, хороброго та завзятого, і не більше. Полковника який проявляв себе в локальних боях та сутичках, переважно на Поділлі, Подніпров'ї, Лівобережжі Дніпра, Сіверщині.

У історичних викладах майже нічого не пишеться про те, що Богун заперечував політику Зиновія Хмельницького та його зрадливої шляхти, яка липнула до підступної Москви та воліла сепаратної Гетьманщини, вчиняючи поділ України.

Сумнівами віє і від повідомлення про "ув'язнення" Богун польською шляхтою у 1662 році, та якогось чудесного "звільнення" за незрозумілою угодою.

Притягнуто за вуха виглядає і декларована причина смерті Богун, вбивство з помсти, як і дата цієї події, 1664 рік (Богуну начебто 46 років), та місце події – Сіверщина.

Що можна сказати з приводу такого життєопису?

Така біографія Івана Богун різко суперечить тим народним легендам і оповідям, які збереглися в українському народі. Особливо на Історичній Волині – нині Волинська, Рівненська, Житомирська, північні частини Тернопільської та Хмельницької області. Вони зафіксовані в місцях де мала місце найбільша битва 17 століття у Європі, Берестецька, де вирішувалась доля України.

На цих землях, ще до приходу радян-

ської влади, у середині ХХ століття, головним героєм подій 17 століття рахували виключно Івана Богун. Натомість питали у прийшлої радянської влади, а хто такий отой Зиновій Хмельницький? Де він воював? За які заслуги возвеличений Москвою?

Варто спитати і нам.

А за які такі заслуги Сталін ввів в ужиток орден Богдана Хмельницького трьох степенів, як одну з найвищих військових нагород в СРСР? Чи не за особливі заслуги перед московською імперією? За що відзняв про нього пафосний пропагандистський художній фільм? Чи не за прислужництво московському царю?

Відповіді на такі запитання слід шукати у тій оскопленій і перекрученій історії України, яку за останні 350-300 років нам нав'язали недруги українства, найперше Москва.

Історії витоптаній, вишкрябаній, спотвореній, проте ретельно збереженій для нас до нині...

Якщо поглянути на так звану джерельну базу історії України 17 століття, то це:

– магнатські, єзуїтські, шляхетські компілятивні літописи закордонного походження, головню від єзуїтів та їх послідовників (Освенціма, Пасторія, Кояловича і т.п.);

– значно пізніші, так звані "козацькі літописи", написані в промосковській Гетьманщині, писарями тамтешних ге-

тманів, які орієнтувались на царат і зумисне затирали ім'я Івана Богун, вихваляючи лишень своє, належне до промосковської Гетьманщини. Це літописи Величка, Самовидця, Грабянки, документи їм подібних шляхтичів, далеких від служіння Богу та українському народу.

Натомість джерел середини 17 століття суто українського походження ви майже не знайдете. Хоча повна грамотність українського населення зі слів європейців тієї пори була сильною стороною українців.

То де ці українські джерела?

Варто зауважити і таке, що означені вище "козацькі літописи" написані лишень через пів століття (45-60 років) після подій визвольної війни 1648-1651 року та носять замовний характер. Частина з них присвячені Петру I та пишню славлять московського царя! Інші відбілюють сепаратну політику зрадливої шляхти Гетьманщини, яка поглядала на Москву.

То чи варто чекати від таких творів правди про постать Івана Богун?

Очевидно що ні!

Не слід забувати і інше: політика нищення всього українського у 17-19 століттях, яка проводилась з боку іноземних орденів і царату, з боку масонських лож і окултистів, заохочувала тотальне спалення письмових артефактів, листів українського старшинства, українських творів, вела до прощовхування іноземних "джерел", нав'язуючи українцям систему ворожих ідеологічних поглядів, обстрілюючи справжню українську еліту.

Варто визнати, що з роками така практика дала свої гіркі плоди.

Саме через це українська історична наука втратила український дух і почала орієнтуватись на оскоплену, спотворену і перекручену мішанку, на твердження з чужинських та магнатських "літописів", які прививали українцям дух вторинності і меншовартості.

І це дуже прикро!

Натомість не варто опускати руки та припиняти шукати правду!

Дослідники, яким не байдужа доля України та велична постать Івана Богун, мають іншу версію подій 17 століття.

(Продовження читайте у другій частині в наступному номері – №3)

Якщо йдеться про відвагу, мужність і небайдужість – це про "богунців"!

ЩО СПІЛЬНОГО МІЖ ДЕМІЛІТАРИЗАЦІЄЮ ОСТРОВА ЗМІЇНИЙ, ЗВІЛЬНЕННЯМ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ НА ХЕРСОНЩИНІ, ЗАТРИМАННЯМ П'ЯНИХ МАЖОРІВ У КРИВОМУ РОЗІ ТА ВРЯТОВАНИМИ КНИЖКАМИ З ЛИСИЧАНСЬКА?

Різні напрями, різні накази, але правда єдина: Богунці герої, які із честю боронять наш дім та крок за кроком звільняють Україну від загарбників. Як справжні характерники, наші бійці мають безмірну волю, незламну вдачу та викликають повагу оточуючих.

Про внесок нашої неймовірної САУ "Богдана" у "демілітаризацію" Зміїного знає вже майже весь світ, проте не лише "Богданою" відзначилися богунці останнім часом.

На початку місяця бійцями одного з батальйонів Першої окремої бригади спеціального

призначення імені І. Богун було звільнено село Іванівка в Херсонській області. Завдяки найкращим лідерським якостям, які проявили командири підрозділів, сміливості бійців та злагодженої роботи, невеликій групі спецпризначенців вдалося проникнути в тил до ворога і навалити так, що аж гай шумів. Рашисти так "драпали" з нашої землі, що випадково забули чотири повністю заправлені БМП, боекомплект і навіть власні речі. Богунці три дні утримували населений пункт малою групою, аж до прибуття підкріплення, яке допомогло закріпитися на зайнятих позиціях. В бою було підби-

то ворожий гелікоптер Мі-24, що ще більше підняло моральний дух наших солдатів і надало сил та завзяття для відбиття наступних ворожих атак.

Кожного дня ми формуємо майбутню Україну своїми діями, вчинками і, звісно, не забуваємо те, що нас сформувало, про нашу історію. Бійці нашої Бригади при зміні позицій на східному напрямі вчинили як справжні Українці і зберегли не тільки життя побратимів, але й українські книжки. Саме такі вчинки формують нас як націю, адже ми шануємо наше коріння та знаємо цінність знань.

Проте, наші воїни несуть

високе ім'я богунців не тільки на фронті, але і в тилу. Один з офіцерів нашої бригади став свідком ДТП у Кривому Розі. Завдяки його сміливим діям та підтримці побратимів, було затримано та притягнуто до відповідальності місцевих "мажорів", які у стані алкогольного сп'яніння їхали містом і врізалися в автомобіль родини із маленькою дитиною.

Отож, де б ми де ми знаходились – на фронті чи в тилу, ми ті хто формує сьогодення та майбутнє України. Від нас залежить, як зміниться наша країна і якою вона буде.

Все буде Україна!